

кандилата. Иваница се извърна. Една сѣнка неотстъпно го следѣше. За мигъ юношата поиска да се хвърли въ тѣлпата, да се скрие, да потъне въ нея. Но това бѣше праздно безумие. При черквата на Пантократора, сѣнката направи нѣкакво неопредѣлено движение — сякашъ се сбогува — и изчезна.

Останалъ самъ въ стаята си, Иваница съ трескаво любопитство разтвори пергамента.

Асѣнь го поздравяваше отъ името на всички домашни, които съ трепетъ очаквали връщането на Сеслава, за да узнаятъ нѣщо за него. Вече два пѣти изпрацали тайно находници до Визансъ, но никой не успѣлъ да го види. Веднажъ пратили и златопечатно слово до Исака, но той не отговорилъ. На майка имъ било много мъчно за него. День и нощъ се молѣли на преблагия Чудотворецъ да му помогне. Императоръ Фридрихъ се канѣлъ да тръгне съ многобройна войска за Нищъ. Отъ тамъ щѣлъ да се отпрати за Константиновградъ: да разруши ромейската мощъ. Това било великолепенъ случай за българи и сѣрби да помогнатъ на Фридрихъ Червената брада и да възстановятъ правата си на полуострова.

Повече Асѣнь нищо не казваше. Но Иваница разбра веднага лекото загатване. Стѣрчи безпомощно рѣще, удари челото си въ стената. Трѣбваше да избѣга на всѣка цена.

Безумни мисли го разкъсаха, една отъ друга по-дръзки, по-невъзможни. Най-после реши. Когато се научи, че кръстоносцитѣ сѣ преминали Хемскитѣ проходи, ще удуши столника, който му носѣше храната и ще се помъчи да се измъкне отъ двореца. Ако го хванатъ — нека го убиятъ. Още по-добре. Но друга мисль унищожи веднага всичкитѣ му надежди. Е добре, и да го убиятъ, и да се убие той самъ дори, ромейтѣ ще скриятъ грижливо случилото се и докато въ Търново научатъ истината, всичко ще бѣде вече напраздно.

Иваница се хвърли върху леглото си облѣченъ, помъчи се да заплаче и не можа.